

ת"פ (נצרת) 56351-07-22 - מדינת ישראל מדינת ישראל ע"י נ' פלוני

ת"פ (נצרת) 56351-07-22 - מדינת ישראל מדינת ישראל ע"י נ' פלוני ואח' שלום נצרת

ת"פ (נצרת) 56351-07-22

1. מדינת ישראל מדינת ישראל ע"י

נגד

1. פלוני

בבית משפט השלום בנוף הגליל-נצרת

[09.01.2025]

כבוד ה שופט טל ויסמן בן שחר

ב"כ עוה"ד

גזר דין

ללא הרשעה

נוסח מותר לפרסום

מבוא :

1. הצעיר שבפניי, יליד XXX, הודה בעובדות כתב אישום מתוקן המייחס לו ביצוע עבירה של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות בקטינה בת משפחה, לפי סעיף 351(ג)(2) יחד עם סעיף 348(ב) בנסיבות 345(א)(1) + סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי עובדות כתב האישום המתוקן:

2. הנאשם הינו דודה של הקטינה, XXX(להלן: "הילדה"), אחיה של אימה (להלן: "האם"). בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגורר הנאשם יחד עם אביו XXX(להלן: "הבית").

3. ביום XXX, בשעות אחר הצהריים, בקשה האם מהנאשם כי ישגיח על הקטינה למשך מספר שעות. לצורך כך, בשעה 16:00 או בסמוך לכך, הגיעו האם והילדה לבית.

4. בשעה 17:00 או בסמוך לכך, יצאה האם מהבית והנאשם נותר בביתו בגפו יחד עם הילדה והשגיח עליה.

5. בהמשך לכך, בחדרו של הנאשם, הפשיל הנאשם את מכנסיה ותחתוניה של הילדה והפשיל את מכנסיו ותחתוניו, תוך שהוא חושף את איבר מינו בפני הילדה.

6. המעשים הופסקו עם חזרתה של האם לבית וכניסתה לחדר.
ב"כ הצדדים עתרו לעונש :

7. ב"כ המאשימה, הגישה תסקיר נפגעת עבירה כראיה לעונש, הפנתה לעובדות כתב האישום המתוקן והדגישה כי הנאשם כפר במיוחס לו, ורק אחר שמיעת עדותה של האם, הודה בכתב אישום מתוקן. הוסיפה וטענה בדבר חומרת העבירה והנסיבות הנלוות לה, ובכלל זאת פער הגילאים בין הנאשם ואחייניתו, המתלוננת בתיק זה. כמו כן הפנתה לתסקירי שירות המבחן והדגישה הליך טיפולי חיובי ויוצא דופן שביצע הצעיר. עם זאת סברה כי במקרה דנן, בהעדר פגיעה קונקרטית, יש לבכר את האינטרס הציבורי ולהרשיעו בדין. לצד זאת, נוכח הליך שיקומי ארוך ומרשים, עתרה לנקיטת דרכי טיפול, לרבות צו מבחן לתקופה של 18 חודשים, 150 שעות עבודה לתועלת הציבור, חתימה על התחייבות ופיצוי לנפגעת העבירה.

8. מנגד עתר ב"כ הנאשם לאימוץ המלצות שירות המבחן ככתבן וכלשונן, זאת בהעדר טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה מהן, כמצוות החוק ופסיקת בתי המשפט. הוסיף והפנה לנתוניו האישיים של הצעיר העולים מתסקיר שירות המבחן והזכיר מדיניות ענישה הנהוגה בעניינם של קטינים. הסנגור הדגיש שמרשו עבר הליך שיקום משמעותי במסגרת שירות המבחן, בקבוצה ייעודית לפוגעים מינית, הזכיר כי כתב האישום הוגש על סף תקופת ההתיישנות וכי חלף זמן רב מאז בוצעה העבירה. בהעדר תיקים חדשים, נוכח שאיפותיו הנורמטיביות של הנאשם להתגייס לצבא, עתר שלא להרשיעו בדין ולנקוט בדרכי טיפול בעניינו. לפני סיום, הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה תומכת ונתן הסכמתו לתקופת מבחן נוספת ולשילוב הצעיר בהליך צדק מאחה.

9. הצעיר, במילותיו: "כשעשיתי את המעשה הייתי ילד בן 14, סיימתי בית ספר, אני עוד חודש בן 18 אני חושב שעשיתי תהליך טיפולי, אני כבר מעל לשנה בטיפול, אני מקבל כל מה שבית המשפט ייתן לי, אני רוצה להתגייס אני אמרתי את זה גם לעו"ד וגם לשירות המבחן. לשאלת בית המשפט על כתיבת מכתב לאחותי, אני לא יודע מה אני יכול לרשום. הייתי בצו ראשון ואמר לי שברגע שתהיה החלטה שיצרו איתי קשר או אני יצור איתם. אני כרגע עובד XXX. אני מוכן לעשות כמה שעות של"צ שבית משפט ימצא לנכון".

תמצית תסקירי שירות המבחן :

חלק זה הושמט

10. ב"כ הצדדים חלוקים ביניהם בשאלת הרשעתו של הנאשם והעונשים הנלווים לה.

דיון והכרעה :

11. הנאשם, לו מלאו 18 לפני ימים ספורים, ביצע מעשה מגונה באחייניתו, לפני למעלה משלוש שנים, טרם מלאו לה חמש, כשהוא היה בן 14 ותשעה חודשים בלבד.

12. פגיעה מינית בתוך המשפחה, פוגענית, הרסנית וקשה היא, אסורה עלינו מכוח סלידת הנפש, ומכוח החובה להגן על גופו, פרטיותו, וחירותו של הנפגע. חומרה יתרה מיחסים בתי המשפט השונים לעבירות המבוצעות כלפי קטינים במשפחה, עבירות הנעשות תוך ניצול הקשר ובגידה באמון של הנפגע בפוגע, ומותירות את הנפגע במצב קשה. בע"פ 2502/06 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו- 9.7.06), קבע בית המשפט העליון כי: "גופם של כל ילד או ילדה אינו הפקר" (ע"פ 4890/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 594, בעמ' 606, מפי השופטת ביניש); "על כבודם יש לשמור ואת ביטחונם יש להבטיח" (ע"פ 8164/02 הנ"ל, בעמ' 584).

להבנתי - עת עסקינן בפגיעה בין ילדים, בני משפחה, כשלפוגע טרם מלא 15 שנים ולנפגעת טרם מלאו 5 במועד ביצוע העבירות, דומה כי הרציונל האמור זוכה בכפל משמעות, והשלכותיו חייב שיקבלו ביטוי במסגרת גזר דין זה.

13. כידוע - עת מבקש בית המשפט לגזור דינו של קטין, ועל מנת לאזן בין אינטרס הגמול וההרתעה לאינטרס שיקומו של הפוגע, עליו להביט מעבר לעובדות כתב האישום, לראות את הנאשם העומד לראשונה לדין, לבחון את נסיבותיו האישיות, את אפשרויות שיקומו ושילובו בחברה, כאזרח שומר חוק. בע"פ 6123/23 מדינת ישראל נ' פלוני (נבו 22.02.2024) (להלן: "עניין פלוני"), חזר בית המשפט העליון על עקרונות יסוד בענישת קטינים וקבע, בין השאר, כי: "הכלל שלפיו ניתן משקל מיוחד לסיכויי השיקום של הקטין, כוחו יפה גם בעניינים של קטינים שביצעו עבירות חמורות ביותר, לרבות עבירות מין - ובעניין זה נפסק כי "אין זה ראוי ואף אין זה נכון להחיל חזקה לפיה החומרה שמשתקפת מעבירות מין שביצעו קטינים תאיין את שיקול השיקום" (ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד סג(1) 752, פסקה 12 לפסק דינו של השופט י' דנציגר(2009)).

14. בע"פ 8717/16 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 25.06.17) ביטל בית המשפט העליון הרשעתו של קטין, בן 15 בעת ביצוע העבירות, שהודה בביצוע מעשה מגונה והטרדה מינית באחותו בת ה 14. באותו מקרה עבר הנער עבר הליך שיקום יסודי ומשמעותי ובית המשפט חזר וקבע כי: "הלכה היא שאדם, אשר בית משפט קבע לגביו כי ביצע עבירה פלילית - יורשע בדין. ואולם, לכלל זה מצויים חריגים. אחד החריגים לכלל האמור מצוי בסעיף 24 לחוק הנוער, המקנה לבית המשפט סמכות שלא להרשיע קטין, אשר ביצע עבירה פלילית ולהורות על אמצעים ודרכי טיפול הקבועים בסעיף 26 לחוק הנוער, מבלי להרשיעו. בהקשר לכך נפסק כי בשונה מבגירים, אשר לגביהם רק: "נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר כי דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין" (ראו: ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 690, 685 (2000) (להלן: ע"פ 2669/00) בעניינים של קטינים - הנכונות להימנע מהרשעה רבה יותר והכל לנוכח הנסיבות האישיות הרלבנטיות וביניהן, בין היתר: גילו של הנאשם, סיכויי שיקומו ועברו הפלילי, וכן מהות העבירה ונסיבות ביצועה (ראו: ע"פ 2669/00, בעמ' 690-691; ע"פ 3596/11 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 6 (26.12.2011); ע"פ 7993/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 11 (22.07.2013); ע"פ 9813/16 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (15.06.2017) (להלן: עניין פלוני)). עוד נפסק בהקשר זה, כי בשים לב לחשיבות המוגברת שיש לייחס לשיקום בעניינים של נאשמים קטינים יש ליתן: "משנה תוקף להמלצת שירות המבחן", וכי "אל לו לבית המשפט לסטות מהמלצת שירות המבחן כאשר יש בנמצא אופק שיקומי, אלא מטעמים כבדי משקל" (ראו: ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד סג(1) 752, 767-768 (2009); ע"פ 7113/08 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 (15.12.2008); עניין פלוני, בפסקה 5).
15. בבואי להכריע בסוגיה המונחת בפניי, אחפש אחר "נוסחה" מתאימה שתאזן בין האינטרסים השונים. אבחן את השיקולים הנוגעים לאינטרס הציבורי, חומרת העבירה, הפגיעה בנפגעי העבירה, שיקולי גמול והרתעה, לצד גינוי מעשיו של הנאשם. מנגד - אציב לנגד עיני את נתוניו האישיים של הנאשם, לרבות גילו בעת ביצוע המעשה, נסיבות חייו, ומעל לכל אלה - את הליך השיקום שעבר וסיכויי לקיים אורח חיים נורמטיבי בעתיד. ויודגש: הנזק העצום הנגרם לנפגע כתוצאה מפגיעה מינית, לצד אפקטיביות גבוהה של טיפול ייעודי לפוגעים, מובילים למסקנה כי יש לנקוט בכל אמצעי ודרך על מנת לעודד פוגעים להירתם לטיפול אינטנסיבי, ועל כן, במקרים המתאימים, שיקול השיקום ראוי שיקבל משקל מכריע.
16. כאמור - אין להכביר מילים בדבר החומרה הנעוצה במעשים שביצע הנאשם, במועד הרלוונטי לכתב האישום. אמה של נפגעת העבירה, אחותו של הנאשם, עמדה על דוכן העדים ובמילים פשוטות וסערה גדולה, תארה את עוצמת הפגיעה: "המשכנו לבית חולים, עשו לה את כל הבדיקות. הרופאה אמרה שאין פגיעה פיזית, אבל הוא פצע לה את הנפש, הוא פשוט שבר את הילדה שלי. הוא ניצל אותה, השתמש בה.. הוא פגע בה, כי מעבר לזה היא נורא אהבה אותו. היא שאלה אותי: "למה הוא עשה לי את זה אם זה לא טוב. אני אוהבת אותו..". (ר' עמ' 10, 14 לפרוטוקול מיום 11.1.23). מנגד - עומד נאשם שאך התבגר לפני ימים ספורים. נאשם שביצע את העבירות כשהיה צעיר מאד ומאז עבר דרך ארוכה ומייגעת, כבש מסלול טיפול ארוך ומעמיק, לקח אחריות ממשית על מעשיו, תחילה כלפי עצמו, לאחר מכן כלפי הוריו משפחתו ובהמשך למול בית המשפט ובמסגרת קבוצה טיפולית עם פוגעים נוספים. בהליך הדרגתי ויסודי, הפנים הנאשם את חומרת מעשיו, פיתח תובנות נדרשות. הנאשם מתבייש בעצמו, מכה על חטא, מסביר כי הכחיש את מעשיו מתוך בושה צורבת ומחשבה תמימה ונאיבית כי אם לא יודה - יתפוגגו. הנאשם מבקש סליחה, במילים ובמעשים, ודומה כי מוכן לכל משימה או מטלה ובלבד שסליחתו תגיע ליעדה וכפרה תמצא למעשיו.
17. גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע המעשה, כשטרם מלאו לו 15 שנים, לצד קשייו ונסיבותיו, המפורטים בהרחבה בתסקירי שירות המבחן, מבהירים הסתבכותו בעבירה ומציבים נסיבות מקלות לזכותו. משפחתו המגויסת והתומכת והעובדה כי דובר באירוע ראשון ויחיד ומאז, במהלך למעלה משלוש שנים לא נפתח תיק נוסף כנגדו, מהווים נסיבות מקלות נוספות. אך מעבר לכל אלה וחשוב מכולם - ניצב ההליך הטיפולי שביצע, ועודנו לוקח בו חלק, בהקפדה, אחריות, יסודיות ומסירות. לאורך כשלוש שנים, במשך עשרות מפגשים, פרטניים וקבוצתיים, שומר הנאשם על הגעה רציפה, משתף פעולה עם מטפלו, מודע למניעי העבירה ומביע אמפתיה כלפי נפגעות העבירה. הצעיר עושה מאמצים רבים, מפיק תועלת מההליך, משפר דרכיו, ומתקדם לעבר השגת היעד. להבנתי, בהתנהגות זו, הוכיח הצעיר לעצמו ולבית המשפט, במעשים ולא בדיבורים, כי כל מבוקשו הוא לעלות על דרך הישר, לכפר על מעשיו, ולקיים אורח חיים נורמטיבי כאזרח שומר חוק, תורם ונתרם כשאר בני גילו.

18. הצעיר עובד כיום בעבודה קבועה, ומביע רצון עז להתגייס לצה"ל ולהשתלב בשרות משמעותי, בהקדם. בדבריו האחרונים בפני בית המשפט סיכם ואמר: "אני מקבל כל מה שבית המשפט ייתן לי...". בנסיבות האמורות, בהעדר טעמים מיוחדים שוכנעתי כי המלצת קצינת המבחן מאוזנת ועל כן אאמצה ככתבה וכלשוונה. להבנתי, בנסיבות דנן, הימנעות מהרשעה בדיון תשרת את האינטרס הפרטי של הצעיר ברישום פלילי חף מכתם ההרשעה, כמו גם את האינטרס הציבורי התומך בשילובו בחברה כאזרח שומר חוק, באין סיכון נשקף ממנו לביצוע עבירות נוספות, בגיוסו לצה"ל ובמתן אפשרות להוסיף ולתרום מכוחותיו, כישוריו ויכולותיו לטובת הכלל. (בעניין זה ראו ע"פ 281/15 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו] 06/12/15)).

19. לצד "אי הרשעה" אנקוט בדרכי טיפול מכבידות, הכוללות ביצוע של"צ בהיקף נרחב, המשך עבודה טיפולית בפקוח שרות המבחן ותשלום פיצוי לנפגעת. לשיטתי - הדרך הארוכה שעבר הנאשם מאז נחשף דבר העבירה ועד היום, לצד דרכי הטיפול המנויות, ישיגו את מטרות הענישה כולן, לרבות אינטרס הגמול וההרתעה. בגיל צעיר מאד, נקטע מהלך התבגרותו של הנער, בוטלו כל תוכניותיו, שובשה שגרת יומו, המסגרת המשפחתית התפרקה, והוא נדרש לקשר אינטנסיבי עם שרות המבחן ועבודה טיפולית תובענית. הנאשם החמיץ פעילויות שונות של בני גילו, עיסוק בנושאים חברתיים שונים, הכנה לקראת שרות משמעותי בצבא, וחלף אלה - נרתם לעבודת שיקום אינטנסיבית, שיחות ופגישות בשרות המבחן, שילוב בקבוצה טיפולית ייעודית לנערים פוגעים מינית, והדרך טרם באה אל קיצה. תסקיר שרות המבחן ממליץ על המשך עבודה טיפולית במסגרת צו מבחן, להוסיף ולעבד תכנים נדרשים (כמפורט בתסקיר) - ואף לכך נתן הצעיר הסכמתו.

20. נתון נוסף אותו אזכיר במסגרת מסמך זה, עניינו במועד הגשת כתב האישום. רשויות התביעה בחרו להגיש את כתב האישום כשנה לאחר ביצוע העבירה, בסמוך לתקופת ההתיישנות, זאת ללא נימוק/הסבר. תקופת התיישנות קצובה וקצרה קבע המחוקק ביחס לעבירות המבוצעות ע"י קטינים, וזאת מתוך הבנה כי קיימת חשיבות עליונה בתגובה תכופה של רשויות אכיפת החוק לביצוע עבירה לכאורה ע"י קטין. שיקום וטיפול, כמצוות חוק הנוער, חשוב שייעשו מוקדם ככל הניתן, בכדי לעבד ולשנות את הדרוש תיקון, להעלותו על דרך הישר, בראי תקנת השבים. עת מדובר בעבירות מין, הגורמות לפגיעה קשה בקרבנות, זוכים הדברים במשנה חשיבות ותוקף. ע"פ 49/09 התייחס כב' הנשיא שמגר לסוגייה זו וקבע כי: "להבדיל מעברייני מין בגירים, סיכויי השיקום של קטינים הינם, לרוב, טובים יותר, שכן במהלך גיל ההתבגרות סטייה זו אינה מגובשת עדיין, אינה כרונית ולא נוצר לגביה קיבעון. דפוסים סוטים אצל קטינים הינם מושרשים פחות ולכן קל יותר לסלקם. במקרים רבים, קטינים עדיין בודקים דפוסים שונים של סיפוק מיני ואינם מתמקדים בדפוס קבוע. בנוסף, דפוסים מחשבה של קטינים ניתנים לשינוי ביתר קלות, שכן קטינים פתוחים ללמידה חדשה ולקבלת מיומנויות והתנהגויות חברתיות. מסיבה זו, נודעת חשיבות רבה לשבירת הדפוס של "סטייה מינית" בתקופת ההתבגרות, לפני שהיא הופכת כרונית ומקובעת. ההתנהגות השווה נוטה להתגבר בשכיחות ובחומרה ככל שהתוקף מתבגר, ומכאן נובעת חשיבותה של התערבות טיפולית מוקדמת" (ר' ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני, [פורסם בנבו] 8.3.2009). להבנתי בקביעות אלה יש כדי לחדד את האינטרס הציבורי התומך בשילוב בשיקום ולהבהיר כי הליך טיפולי בנסיבות אלה הינו בבחינת הצלת נפשות של ממש, הן בעבור התא המשפחתי הקיים, והן בכדי למנוע את האירוע הבא. בענייננו: הבשלתו של הנאשם שאפשרה קבלת אחריות על מעשיו, ובהתאם לכך שילובו בטיפול ייעודי לפוגעים מינית, התרחשו רק אחר שמיעת עדותה של אחותו, אמה של הנפגעת. חודשים ארוכים של סבל עשויים היו להתקצר, ומזור, ולו חלקי, יכול והיה נמצא למעורבים כולם. עוד אדגיש כי התמהמהות התביעה הובילה לפגיעה נוספת ספציפית בנאשם, אשר בעת הזו טרם השלים את מסלול הטיפול הנדרש, וגיוסו לצה"ל נדחה. בהמשך לכך אפנה לרשויות הצבא ואבהיר כי הצעיר עבר הליך שיקומי ממושך, יסודי, יוצא דופן, הוכיח במילים ומעשים כי עלה על דרך הישר, ואין לי ספק כי יוסיף לעשות כן בעתיד, במסגרת שרות צבאי משמעותי. לפיכך אמליץ בחום כי תינתן לו ההזדמנות המבוקשת והליכי גיוסו יוסדרו בהקדם.

21. נפגעות העבירה - טרם אחתום גזר דין זה, אקדיש פסקה לנפגעות העבירה, שתייהן. האחת, XXX, כנגדה בוצעו המעשים טרם מלאו לה 5 שנים. קולה לא נשמע, מחאתה - אילמת הייתה, ולעולם לא נדע בוודאות אילו רשמים נותרו בתודעתה וצלכות נחרטו בנפשה. XXX, אמה המסורה לה, אחותו של הנאשם, היא הנפגעת הנוספת, אף אם לא בהתאם לחוק סדר הדין הפלילי, אלא ע"פ השכל הישר וצו הלב. האם נחשפה לפגיעה, עדת ראייה לאירוע, ועולמה התמוטט עליה. אמון שנתנה באחיה, בטחון שמצאה בבית אביה, קרסו באחת, והיא גייסה את כל משאביה להגנה על ביתה ולמתן טיפול נדרש. בצר לה ומשלא נותרה לה ברירה, נוכח הכחשתו של הנאשם, הופיעה בפני ותארה באריכות את החוויה המטלטלת שעברה. בזכות אומץ ליבה, נחישותה והבנתה את חשיבות המעמד, יצאה האמת לאור והמעורבים כולם, זכו בטיפול נדרש. תסקיר נפגע שהונח בפני מתאר קשיים רבים שחוותה עם ביתה בסמוך לביצוע המעשים, לאורך הדרך ועד היום. התסקיר מונה שורת נזקים בלתי הפיכים שנגרמו לקטינה, להתפתחותה, ולמערך המשפחתי כולו. עוצמת הפגיעה באם ובילדה זועקות מן הכתובים, ומחייבות, להבנתי, שימוש בכלים נוספים שיובילו להחלמה ושיקום התא המשפחתי כולו. הנאשם מודה וכואב את הפגיעה והנתק, כתב מכתב ל XXX. וכולי תקווה כי הנפגעות יראו בו כהזמנה כנה ורצינית לשילוב בהליך של צדק מאחה, העשוי להוביל להחלמה, התאוששות ושיקום מלא. בשל חשיבות עליונה שמצאתי בדבריו, אביאם במלואם: " XXX אני מצטער שפגעתי בך. אני יודע שמה שעשיתי היה לא בסדר ואני מתחרט על זה כל יום מאז. הייתי ילד טיפש ולא חשבתי מה אני עושה. אני יודע שפגעתי בך, ופירקתי את כל המשפחה בגלל הטעות הזאת. עברו שלוש שנים ואני עדין זוכר איך היינו נהנים ביחד כשהייתי שומר עליך. היית בשבילי כמו האחות הקטנה שתמיד רציתי. אחרי הפגיעה התביישתי בעצמי כל כך והחלטתי לשקר ולא לקחת אחריות על המעשים שלי ועכשיו אני יכול להגיד שבדיעבד זאת הייתה טעות ענקית. בערך שנה שיקרתי לכולם במשפחה והתביישתי ונגעלתי מעצמי שהייתי מסוגל לעשות כזה דבר ועוד לך, שאהבתי ועדיין אוהב המון. אני עדיין חושב עלייך ועל כולם כל יום ואני מרגיש שחלק ממני חסר. נקשרתי אלייך מאד כאילו שבאמת היית אחותי למרות שהיה ברור לי שאת אחיינית שלי ואני צריך להיות אחראי עלייך ובכל זאת החלטתי לנצל ולפגוע בך. לא חשבתי על המעשים שלי עד הסוף. אחרי הפגיעה הייתי בדיכאון הרבה מאד זמן. נפלתי בלימודים לא הייתי יוצא מהבית כמעט. נעלמתי לכל החברים שלי ולא הייתי יוצא מהמיטה. הייתי מתייסר על מה שעשיתי, על זה שאני משקר לכולם. שנאתי את עצמי על מה עשיתי לך, שגזלתי ממך את הזכות להיות עם סבא שלך, שפגעתי באמון של אמא שלך שסמכה עלי לשמור על הדבר הכי יקר לה וניפצתי לה את האמון ויותר מהכל על זה שגזלתי מעצמי את הזכות לראות אותך ואת XXX מתבגרים. אז אני רוצה לבקש ממך שוב סליחה וצריך לבקש ממך גם עוד מיליון פעם סליחה כי זה עדין לא יספיק".

לאור האמור, לצד ביצוע של"צ והמשך עבודה טיפולית תחת צו מבחן, אטיל על הנאשם חיוב כספי לטובת הנפגעת, שישא מסר סמלי נוסף של חרטה ופיצוי.

לפיכך החלטתי שלא להרשיע את הנאשם ולנקוט כלפיו בדרכי טיפול לפי סעיף 26 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א - 1971 - ומצווה כדלקמן:

1. הנאשם יועמד במבחן, בפיקוח קצין מבחן לנוער, למשך שנה מהיום. מובהר לנאשם כי במהלך תקופת המבחן עליו להמשיך בטיפול פרטני ו/או קבוצתי על פי שיקול דעת קצין המבחן, ככל שיידרש ממנו, והובהרה לו חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן. כמו כן ביצוע של"צ ושילוב בהליך צדק מאחה, ככל ויתאפשר ובהתאם להחלטת שירות המבחן, יהוו חלק מצו מבחן זה.

הסברתי לנאשם ולאביו את סמכותו של בימ"ש זה, לפי סעיף 27(א) לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א - 1971 וסעי' 20 לפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, להרשיעו ולהטיל עליו עונש במקום צו המבחן, וזאת ככל שלא ימלא אחר הוראה מהוראות צו המבחן או יורשע בביצוע עבירה נוספת בתקופת המבחן, ועל פי שיקול דעתו של בית המשפט.

2. הנאשם מתחייב בפניי כי ימנע במשך שנה מביצוע כל עבירת אלימות ומין ואם לא יעשה כן, יישא בתשלום של 2000 ₪. הנאשם: אני מתחייב.

3. על הנאשם לשלם פיצוי לנפגעת (קטינה) בסך של 5000 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית המשפט בתוך ימים מהיום, והמזכירות תעבירו למתלונן.

התובע יעביר לאלתר את פרטי המתלונן למזכירות בית המשפט.

4. על הנאשם לבצע שירות למען הזולת במשך 100 שעות לפחות, ולהמציא אישור על ביצוען למזכירות בית המשפט לא יאוחר מיום 1.6.25.

הסברתי לנאשם ולאביו את סמכותו של בימ"ש זה, לפי סעיף 30 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א - 1971, להחליף את דרך הטיפול כל עודלא בוצע הצו במלואו, וכן את זכותו לערער על גמר דין זה בתוך 45 ימים מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

09 ינואר 2025